

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 451/2020-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. decembra 2020 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Baricovej a sudcov Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) a Miloša Maďara prerokoval prijatú ústavnú sťažnosť sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Borisom Štanglovičom, Jarmočná 2264/3, Šaľa, vo veci namietaného porušenia základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 26 C 38/2019 z 10. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo [REDACTED] vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy

Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Galanta sp. zn. 26 C 38/2019 z 10. júna 2020 porušené boli.

2. Uznesenie Okresného súdu Galanta sp. zn. 26 C 38/2019 z 10. júna 2020 zrušuje a vec vracia na ďalšie konanie.

3. Okresný súd Galanta je povinný nahradiť [REDAKOVANÉ] trovy konania v sume 375,24 € (slovom tristosedemdesiatpäť eur a dvadsaťštyri centov) na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Borisa Štangloviča, Jarmočná 2264/3, Šaľa, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého rozhodnutia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 451/2020-9 zo 6. októbra 2020 prijal podľa § 56 ods. 5 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva vlastniť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Okresného súdu

Galanta (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 26 C 38/2019 z 10. júna 2020 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 26 C 38/2019 o určenie, či v ústavnej sťažnosti bližšie konkretizované nehnuteľnosti patria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“), mal sťažovateľ postavenie žalovaného v 1. rade. Rozsudkom sp. zn. 26 C 38/2019 zo 6. februára 2020 okresný súd určil, že žalobkyňa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalobkyňa“), a sťažovateľ ako žalovaný v 1. rade sú bezpodieloví spoluvlastníci predmetných nehnuteľností, a súčasne priznal žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

3. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 26 C 38/2019 z 29. apríla 2020 vydaným vyšším súdnym úradníkom priznal žalobkyni náhradu trov konania pozostávajúcu zo zaplateného súdneho poplatku v sume 99,50 € a trov právneho zastúpenia v sume 3 254,10 € a na ich zaplatenie zaviazal spoločne a nerozdielne sťažovateľa a žalovanú v 2. rade [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „žalovaná v 2. rade“). Z odôvodnenia uznesenia vyplýva, že okresný súd pri výpočte základnej sadzby tarifnej odmeny vychádzal z hodnoty nehnuteľnosti, ktorá je predmetom konania vedeného okresným súdom a ktorá bola znaleckým posudkom č. 136/2019 zo 14. októbra 2019 ocenená na sumu 225 000 €. Základnú sadzbu tarifnej hodnoty jedného úkonu právnej služby okresný súd určil v zmysle § 9 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) v sume 871,41 €. Proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka podali sťažovateľ a žalovaná v 2. rade sťažnosť, ktorú okresný súd napadnutým uznesením ako nedôvodnú zamietol, pričom sa v celom rozsahu stotožnil s rozhodnutím vyššieho súdneho úradníka.

4. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti prezentuje názor, podľa ktorého mal okresný súd v prejednávanej veci namiesto § 10 ods. 2 vyhlášky aplikovať § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky a stanoviť tak tarifnú hodnotu jedného úkonu právnej služby v sume 81,69 €. Sťažovateľ

poukazuje na predmet konania pred okresným súdom, ktorým bolo určenie, či vec patrí do bezpodielového spoluvlastníctva manželov a nie jeho samotné vyporiadanie, preto je podľa sťažovateľa aplikácia § 10 ods. 2 vyhlášky okresným súdom pri rozhodovaní o náhrade trov konania nesprávna. Na podporu svojho názoru sťažovateľ poukazuje na uznesenie ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 48/2013.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom vyslovil, že jeho základné právo vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu boli porušené napadnutým uznesením okresného súdu a aby napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

II.

Vyjadrenie okresného súdu a replika sťažovateľa

6. V súvislosti s oznámením ústavného súdu o prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie predseda okresného súdu vo vyjadrení sp. zn. Spr 431/2020 z 29. októbra 2020 súhlasil s upustením od ústneho prejednania ústavnej sťažnosti (§ 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

6.1 Vo vzťahu k sťažnostnej argumentácii sťažovateľa sa predseda okresného súdu stotožnil s rozhodnutím zákonnej sudkyne, ktorá v právnej veci sťažovateľa pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny aplikovala § 9 a § 10 ods. 2 vyhlášky, keďže predmetom konania bolo v danom prípade určenie, či bližšie špecifikované nehnuteľnosti patria do masy BSM účastníkov. Použitie § 11 ods. 1 písm. c) vyhlášky neprichádzalo podľa názoru predsedu okresného súdu do úvahy, pretože predmetné ustanovenie sa nevzťahuje na spory týkajúce sa vyporiadania BSM, pričom pod týmto pojmom je potrebné rozumieť nielen samotné konanie o vyporiadanie BSM, ale aj iné konania, ktorých výsledkom môže byť ovplyvnenie rozsahu, resp. kvality majetku spadajúceho pod režim BSM.

7. Oznámeniami č. k. I. ÚS 451/2020-16 – 19 z 23. októbra 2020 ústavný súd upovedomil žalobkyňu a žalovanú v 2. rade v súdnom konaní ako zúčastnené osoby o prijatí ústavnej sťažnosti sťažovateľa na ďalšie konanie a umožnil im vyjadriť sa k nej v lehote 10 dní od doručenia upovedomenia. Ústavný súd konštatuje, že žiadna zo zúčastnených osôb možnosť vyjadriť sa v lehote stanovenej ústavným súdom ani do samotného rozhodnutia ústavného súdu nevyužila.

8. Sťažovateľ v replike doručenej ústavnému súdu 6. novembra 2020 zotrval na dôvodoch podanej ústavnej sťažnosti a súčasne súhlasil s upustením od jej ústneho prejednania.

9. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou, stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu dospel k záveru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

III.

Právomoc ústavného súdu a ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu

10. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

11. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

12. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať o ústavných sťažnostiach fyzických osôb a právnických osôb podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcej z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, je kvalifikovaná princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecnými súdmi nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. Zmyslom a účelom princípu subsidiarity je to, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií (III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05). Zásada subsidiarity reflektuje aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o ústavnej sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

13. V súvislosti s tým ústavný súd opakovane judikuje, že pri uplatňovaní tejto právomoci nie je jeho úlohou zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, II. ÚS 231/04).

14. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy každý má právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Majetok nadobudnutý v rozpore s právnym poriadkom ochranu nepožíva. Dedenie sa zaručuje.

15. Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré stanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva...

16. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

17. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru prvej vety každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o akomkoľvek trestnom čine, z ktorého je obvinený.

18. Ústavný súd si pri výklade práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

IV.

Posúdenie vecí ústavným súdom

19. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v tvrdení sťažovateľa, že napadnutým uznesením okresného súdu, ktorým bolo právoplatne rozhodnuté o výške náhrady trov konania iniciovaného žalobou žalobkyne, došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy, dohovoru a dodatkového protokolu. Sťažovateľ v podstatnom namieta, že predmetom sporu bolo v danom prípade len určenie, či bližšie konkretizované nehnuteľnosti patria do BSM sťažovateľa a žalobkyne, a nie samotné vypořádanie BSM. Okresný súd preto podľa názoru sťažovateľa postupoval nesprávne, keď pri vyčíslení výšky (právoplatne priznaného) nároku na náhradu trov vychádzal z oceneľného predmetu konania, t. j. z hodnoty daných nehnuteľností, a to v zmysle § 10 ods. 2 vyhlášky.

20. Vo vzťahu k námietkam sťažovateľa ústavný súd v súlade so svojou stabilnou judikatúrou v prvom rade poukazuje na skutočnosť, že rozhodovanie o náhrade trov konania je integrálnou súčasťou súdneho konania, a preto všeobecný súd pri poskytovaní súdnej ochrany podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru môže rozhodnutím, ako aj postupom predchádzajúcim jeho vydaniu, ktorý nie je v súlade so zákonom (čl. 46 ods. 4 a čl. 51 ods. 1 ústavy), porušiť základné právo účastníka konania na súdnu ochranu, resp. jeho právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. II. ÚS 56/05). Obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je *ratione materiae* aj právo na rozhodnutie o trovách konania, resp. o náhrade trov konania v súlade so zákonom (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 23. 9. 1997, Robins proti Spojenému kráľovstvu Veľkej Británie a Severného Írska).

21. V prípadoch, keď sťažovatelia namietajú porušenie svojich ústavou, resp. dohovorom garantovaných práv rozhodnutím všeobecného súdu týkajúcim sa náhrady trov konania, je však ústavný súd (aj vo svojej doterajšej judikatúre) zdržanlivý, vychádzajúc z toho, že problematika trov konania má vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickú povahu, a preto k zrušeniu napadnutého výroku o trovách konania pristupuje iba výnimočne (porovnaj m. m. IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011, IV. ÚS 583/2018). To však ale neznamená, že takýmito rozhodnutiami by nemohlo dôjsť k porušeniu práv sťažovateľov. Otázka náhrady trov konania dosahuje ústavnoprávnu dimenziu len vtedy, pokiaľ by bol v procese interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení všeobecne záväzného právneho predpisu zo strany všeobecného súdu obsiahnutý prvok svojvôle alebo extrémny rozpor s princípom spravodlivosti (napr. v dôsledku prepíateho formalizmu), či celkom nedostatočného odôvodnenia vydaného rozhodnutia. Takýto postup všeobecného súdu nemôže byť tolerovaný, lebo predstavuje v konečnom dôsledku zásah do základného práva účastníka... (III. ÚS 634/2015).

22. V súlade s označenými právnymi východiskami ústavný súd preskúmal aj sťažovateľom namietané porušenie jeho označených práv napadnutým uznesením okresného súdu.

23. Podľa § 9 ods. 1 vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny sa stanoví podľa tarifnej hodnoty veci alebo druhu veci, alebo práva a podľa počtu úkonov právnej služby, ktoré advokát vo veci vykonal, ak táto vyhláška neustanovuje inak.

24. Podľa § 10 ods. 2 vyhlášky ak nie je ustanovené inak, považuje sa za tarifnú hodnotu výška peňažného plnenia alebo cena veci alebo práva, ktorých sa právna služba týka, určená pri začatí poskytovania právnej služby; za cenu práva sa považuje aj hodnota pohľadávky, hodnota záväzku a hodnota veci, o ktorej vlastníctvo sa vedie spor alebo ktorej vydanie je predmetom súdneho sporu.

25. Podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby je jedna trinástina výpočtového základu, ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch, alebo ju možno zistiť len s nepomernými ťažkosťami.

26. Z uvedeného gramatického, logického a systematického posúdenia označených ustanovení advokátskej tarify možno vyvodiť záver, že pokiaľ je vec, právo alebo plnenie, ktoré je predmetom súdneho sporu, peniazmi oceníteľné, potom sa táto čiastka (suma) považuje za základ pre tarifnú hodnotu, a to aj v prípadoch určenia vlastníckeho práva k takejto veci, pretože citovaný právny predpis dôsledne rozlišuje situácie pre náhradu trov konania, kedy je predmet sporu peniazmi oceníteľný a kedy nie je.

27. Ústavný súd však súčasne poukazuje na svoju stabilnú judikatúru, podľa ktorej pri aplikácii § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky v spojení s § 137 písm. c) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) má rozhodujúci význam najmä v ňom uvedené slovné spojenie „ak nie je možné vyjadriť hodnotu veci alebo práva v peniazoch“. Vyjadriť hodnotu (v danom prípade hodnotu práva) predovšetkým znamená vysporiadať sa so skutočným obsahom predmetu konania, t. j. s tým, aké účinky má pre účastníkov (resp. strany) meritórne rozhodnutie súdu v tomto konaní, resp. aký vplyv má na zmenu hmotnoprávneho postavenia účastníkov tohto konania (m. m. II. ÚS 226/2012, II. ÚS 492/2013).

28. Pri určovacích žalobách podľa § 137 písm. c) CSP je tak podľa názoru ústavného súdu potrebné rozlišovať, či ide o

a) spory, ktorých predmetom je definitívne určenie právneho vzťahu a výsledok sporu tak má vplyv na hmotnoprávne postavenie účastníka (resp. strany) v tom zmysle, že tento nadobudne konkrétnu (peniazmi ocenenú) hodnotu. Typickým príkladom sú spory o určenie vlastníckeho práva. V týchto prípadoch je preto pri určení základnej sadzby tarifnej odmeny namieste uplatniť postup ako v spore s oceneným predmetom konania (§ 10 ods. 2 vyhlášky), čo napokon aj ústavný súd stabilne v rámci svojej rozhodovacej činnosti judikuje (napr. II. ÚS 478/2014, IV. ÚS 583/2018, I. ÚS 84/2020), alebo o

b) spory, ktorých predmetom nie je definitívne určenie právneho vzťahu, ale len „kvázi“ predbežné určenie na účely následného vyporiadania iného právneho vzťahu. Ide napríklad o spory, ktorých predmetom je rozhodovanie o žalobách o neplatnosť skončenia pracovného pomeru, o neplatnosť dražby (napr. III. ÚS 510/2015, II. ÚS 650/2016), o určenie, že vec (právo alebo iná majetková hodnota) patrí do dedičstva (napr. IV. ÚS 187/2018). V prípade týchto sporov je tak potrebné určiť základnú sadzbu tarifnej odmeny podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, vychádzajúc z toho, že ide o neocenený predmet konania.

29. V konkrétnych okolnostiach posudzovanej veci bolo predmetom konania vedeného okresným súdom rozhodovanie o určení, či v ústavnej sťažnosti bližšie špecifikované nehnuteľnosti patria do BSM sťažovateľa a žalobkyne. Predmetné konanie je podľa ústavného súdu práve sporom, ktorým sa má len predbežne vyriešiť určitá právna otázka, pričom meritórnym rozhodnutím súdu v predmetnom konaní nedochádza k definitívnemu usporiadaniu právneho vzťahu medzi stranami sporu. Súd totiž v tomto konaní posudzuje len to, či daná vec patrí (nepatrí) do BSM, a teda v konaní sa má (a môže) iba odstrániť existujúca právna neistota v otázke toho, či vec do masy BSM patrí (obdobne II. ÚS 241/2019). Právne účinky súdneho rozhodnutia vydaného v takomto konaní preto možno charakterizovať ako vyriešenie určitej predbežnej otázky, ktorá je relevantná pre následný priebeh samotného konania o vyporiadanie BSM. Možno pritom vychádzať aj zo skutočnosti, že ak súd žalobe o určenie, či vec patrí do BSM, vyhovie, ešte

to neznamená, že žalobca túto vec alebo jej zodpovedajúcu hodnotu v následnom spore o vyporiadanie BSM aj reálne nadobudne. Napokon ústavný súd v závere dodáva, že otázku, či vec patrí alebo nepatrí do BSM, si môže a v podstate je povinný predbežne vyhodnotiť až ten súd, ktorý rozhoduje o samotnom vyporiadaní BSM.

30. Vychádzajúc z tohto právneho názoru, okresný súd mal pri priznávaní náhrady trov konania vychádzať z tarifnej odmeny stanovenej podľa § 11 ods. 1 písm. a) vyhlášky, nie z tarifnej odmeny stanovenej podľa § 10 ods. 2 vyhlášky.

31. S poukazom na už uvedené preto ústavný súd dospel k záveru, že napadnutým uznesením okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 2 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu (bod 1 výroku nálezu).

V.

Zrušenie napadnutého rozhodnutia a vrátenie veci na ďalšie konanie

32. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah... Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie ...

33. Podľa § 133 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd zruší rozhodnutie alebo opatrenie, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa. Ústavný súd zruší aj iný zásah, ktorým boli porušené základné práva a slobody sťažovateľa, ak to pripúšťa povaha zásahu.

33.1 Podľa § 133 ods. 3 písm. b) zákona o ústavnom súde ak ústavný súd ústavnej sťažnosti vyhovie, môže vrátiť vec na ďalšie konanie.

34. V danom prípade sú podľa názoru ústavného súdu splnené podmienky aj na jeho kasačný zásah, preto napadnuté uznesenie okresného súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie (bod 2 výroku tohto nálezu).

35. V ďalšom konaní okresný súd bude mať priestor na nápravu svojho pochybenia, pričom je viazaný právnym názorom ústavného súdu (§ 134 ods. 1 zákona o ústavnom súde) vysloveným v tomto rozhodnutí a je povinný postupovať v súlade s príslušnými ustanoveniami vyhlášky.

VI.

Trovy konania

36. Podľa § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti nahradil inému účastníkovi konania alebo štátu trovy konania.

37. Ústavný súd v súlade s § 73 ods. 3 zákona o ústavnom súde preto rozhodol aj o náhrade trov konania sťažovateľa, ktoré mu vznikli v súvislosti s jeho právnym zastúpením v konaní pred ústavným súdom.

38. Podľa § 11 ods. 3 v spojení s § 1 ods. 3 vyhlášky je odmena advokáta (základná tarifa) v konaní pred ústavným súdom za jeden úkon právnej služby 1/6 z výpočtového základu.

39. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd vychádzal pri rozhodovaní o náhrade trov konania z priemernej mesačnej mzdy zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky za prvý polrok 2019, ktorá bola 1 062 €, a sťažovateľovi priznal náhradu trov právneho zastúpenia celkom za dva úkony právnej služby (1. prevzatie a príprava právneho zastúpenia, 2. podanie ústavnej sťažnosti) á 177 € a 2 x režijný paušál á 10,62 € v súlade s § 11 ods. 3, § 13a ods. 1 písm. a) a c) a § 16 ods. 3 vyhlášky, čo spolu predstavuje sumu 375,24 €.

40. Priznanú náhradu trov konania je okresný súd povinný zaplatiť na účet právneho zástupcu sťažovateľa v lehote uvedenej v bode 3 výroku tohto nálezu (§ 62 zákona o ústavnom súde v spojení s § 263 ods. 1 CSP).

41. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nie je prípustný opravný prostriedok, toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť a vykonateľnosť dňom jeho doručenia poslednému z účastníkom konania pred ústavným súdom (§ 70 ods. 1 zákona o ústavnom súde).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. decembra 2020

Jana Baricová
predsedníčka senátu